

Abstract.

Vintoniak V. *Mechanisms for providing administrative services in the context of decentralization of power: current challenges.*

The article examines the transformation of mechanisms for providing administrative services in Ukraine in the context of decentralization of power, digital transformation, and martial law. It is argued that the decentralization reform has changed the configuration of public administration, strengthening the role of local self-government bodies and the network of administrative service centers as the basic infrastructure of a service state. It is shown that Russia's full-scale aggression has significantly complicated the functioning of the service delivery system due to the destruction of infrastructure, migration processes, restrictions on access to registries, threats to cybersecurity, and energy crises, but at the same time has highlighted the need for sustainable, flexible, and digitally oriented mechanisms for serving the population. It is determined that the mechanisms for providing administrative services act as an integrated system of legal, organizational, managerial, financial and economic, information and communication, and human resources tools that ensure the implementation of public authority powers in the form of services. The impact of decentralization on the redistribution of competences between central authorities and communities is revealed, and the features of the "front office – back office" model and the digital transformation of ASCs in the context of the "state in a smartphone" concept are outlined. Key contemporary challenges to the development of mechanisms for the provision of administrative services are identified: institutional asymmetry and uneven capacity of communities, fragmentation of regulatory control during wartime, digital inequality, cyber threats, staff shortages, and the "institutional gap" between the speed of implementation of digital solutions and the adaptation of organizational structures. Strategic directions for improving mechanisms are substantiated: strengthening multi-level governance and inter-municipal coordination, transitioning to a codified regulatory model, an inclusive digital transformation grounded in cybersecurity, developing service-oriented human resources, and integrating tools for citizen participation into the management decision-making cycle.

Keywords: decentralization, territorial community, administrative service center, mechanisms, government, local self-government, infrastructure.

Стаття надійшла до редакції 05.09.2025 р.

Бібліографічний опис статті:

Вінтоняк В. Д. Механізми надання адміністративних послуг в умовах децентралізації влади: сучасні виклики. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. 2025. № 5. С. 39-43.

Vintoniak V. Mechanisms for providing administrative services in the context of decentralization of power: current challenges. Actual problems of innovative economy and law. 2025. No. 5, pp. 39-43.

УДК 631.11:005:658.589; JEL classification: M 11; O 13; R 11; L 10

DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2025-5-9>

ЯКОВЛЕВА Оксана Сергіївна, здобувач вищої освіти ступеня Доктора філософії (спец. 281 Публічне управління та адміністрування), Полтавський державний аграрний університет, <https://orcid.org/0000-0002-0343-6518>
ЛОЗИНСЬКА Тамара Миколаївна, док-р наук з дер. управління, проф., завідувач кафедри публічного управління та адміністрування, Полтавський державний аграрний університет, <https://orcid.org/0000-0003-2858-9374>

РОЗВИТОК КОНЦЕПЦІЇ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ У СВІТОВІЙ ПРАКТИЦІ

Яковлева О. С., Лозинська Т. М. *Розвиток концепції електронного урядування у світовій практиці.*

Мета дослідження полягає у всебічному аналізі еволюції та сучасних тенденцій розвитку концепції електронного урядування в міжнародній практиці, виявленні ключових моделей та інструментів її виробдження, а також визначенні перспективних напрямів удосконалення цифрових механізмів публічного управління в умовах глобальних трансформацій. У статті здійснено комплексний аналіз розвитку концепції електронного урядування (e-governance) у світовій практиці, що дозволяє виявити ключові тенденції, підходи та механізми цифрової трансформації публічного управління. Досліджено історію формування та еволюції електронного урядування, від зародження базових цифрових сервісів до сучасних інтегрованих систем, що забезпечують ефективну взаємодію держави з громадянами, бізнесом та громадськими інституціями. Проаналізовано основні теоретичні підходи, включно з системним, процесним, функціональним, кібернетичним, структурно-логічним, ситуаційним і когнітивним, а також визначено ключові принципи та функціональні компоненти e-governance, які сприяють оптимізації управлінських процедур, підвищенню прозорості, підзвітності та орієнтації на потреби користувачів. Узагальнення наукових публікацій і міжнародного досвіду дозволяє виділити міждисциплінарний характер електронного урядування, що поєднує управлінські, технологічні, правові та соціальні аспекти, і підкреслює роль інформаційно-комунікаційних технологій у формуванні мережових моделей публічного управління. Особлива увага приділяється аналізу практики впровадження e-governance у різних країнах світу, визначенню факторів успіху та бар'єрів цифровізації, а також формуванню стратегій розвитку електронних сервісів на національному та місцевому рівнях. Результати дослідження можуть бути використані для подальшого розвитку теоретичних концепцій електронного урядування, вдосконалення управлінських процесів, планування цифрових стратегій та проведення порівняльного аналізу міжнародної практики у сфері публічної адміністрації, забезпечуючи науково обґрунтовану основу для формування сучасних моделей цифрового урядування, орієнтованих на інноваційність, ефективність та відкритість державної влади.

Ключові слова: електронне урядування, цифрова трансформація, управлінські технології, електронна демократія.

Постановка проблеми у загальному вигляді. У сучасних умовах глобальної цифрової трансформації електронне урядування поступово перетворюється на ключовий інструмент модернізації публічного управління, забезпечуючи прозорість, відкритість та ефективність взаємодії держави з громадянами й суб'єктами господарювання. Водночас, незважаючи на значний прогрес у впровадженні цифрових технологій у діяльність державних інституцій різних країн, світова практика розвитку електронного урядування залишається нерівномірною та фрагментарною. Існують суттєві відмінності у рівні цифрової зрілості, нормативно-правовому забезпеченні, технічній інфраструктурі, організаційній спроможності та культурі використання цифрових сервісів. Крім того, швидкі технологічні зміни, зокрема розвиток штучного інтелекту, хмарних сервісів, блокчейн-технологій і систем аналітики великих даних, вимагають постійного оновлення концептуальних засад електронного урядування. Це зумовлює необхідність переосмислення традиційних моделей цифрової взаємодії та пошуку нових підходів до побудови інклюзивних, стійких і технологічно орієнтованих систем публічного управління.

У цьому контексті виникає потреба у системному аналізі світових тенденцій розвитку електронного урядування, узагальненні провідних практик і виявленні концептуальних напрямів, що визначають

трансформацію сучасних державних інституцій у цифрову епоху. Саме ці обставини окреслюють актуальність дослідження та визначають його проблемне поле.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідницьке поле e-governance активно розвивається, пристосовуючись до викликів цифрової епохи – таких як кібербезпека, зростання ролі мобільних платформ, Big Data, AI тощо. Сучасні науковці фіксують, що дослідження дедалі більше фокусуються на інтеграції нових технологій, на питанні довіри громадян і прозорості, а не лише на початкових концептуальних моделях, наприклад «електронний уряд», загалом [1]. E-governance слугує катализатором розвитку «розумних міст» (smart cities), зокрема здійснення аналізу міст з урахуванням економічних, інформаційних, соціальних та політичних чинників, визначає ключові умови для ефективного електронного урядування: технологічна інфраструктура, правові та управлінські механізми, рівень довіри громадян, участь бізнесу й суспільства [2].

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Мета статті полягає в тому, щоб комплексно проаналізувати еволюцію та сучасні тенденції розвитку концепції електронного урядування у світовій практиці, виявити ключові моделі й інструменти її реалізації, а також окреслити перспективні напрями подальшого вдосконалення цифрових механізмів публічного управління в контексті глобальних трансформацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ключові інноваційні зрушення сучасної епохи нерозривно пов'язані з розвитком інформаційно-комунікаційних технологій, серед яких особливе значення набувають новітні підходи до організації державного управління, зокрема розвиток електронного урядування.

У науковому дискурсі електронне урядування (e-government) розглядається як сучасна модель функціонування органів державної влади та місцевого самоврядування, що базується на широкому й системному використанні інформаційно-комунікаційних технологій. Це поняття охоплює цифрову трансформацію управлінських процесів, автоматизовану підтримку адміністративних процедур, запровадження електронних адміністративних послуг, а також створення механізмів відкритої, прозорої та взаємодієвої комунікації між владою, громадянами, бізнесом і громадськими організаціями (табл. 1).

Узагальнення представлених у таблиці наукових підходів дозволяє виявити поступову еволюцію змістового розуміння категорії «електронне урядування» та визначити спільні для більшості дослідників акценти: спрямованість на використання ІКТ для вдосконалення функціонування публічних інституцій, підвищення якості та ефективності надання послуг, забезпечення прозорості діяльності органів влади та розширення інструментів громадянської участі. Водночас аналіз показує, що різні автори надають перевагу окремим вимірам цієї концепції: одні акцентують увагу на технологічній складовій, інші – на управлінських, сервісних чи демократичних аспектах. Така багатовимірність наукових інтерпретацій зумовлює необхідність формування

інтегративного підходу, який би поєднував сильні сторони наявних концепцій і водночас враховував актуальні тенденції цифрової трансформації публічного сектору. Відповідно, у межах цього дослідження запропоновано авторське визначення електронного урядування, що синтезує ключові положення наукових підходів і відображає його сутнісні характеристики з позицій сучасних вимог до публічного управління.

Електронне урядування – це інтегрована система організації публічного управління, що базується на комплексному використанні інформаційно-комунікаційних технологій для оптимізації управлінських процесів, забезпечення відкритості та підзвітності органів влади, підвищення якості та доступності публічних послуг, а також розширення можливостей участі громадян і суб'єктів господарювання у формуванні та реалізації державної політики.

Запропоноване визначення відображає електронне урядування як багатокомпонентне управлінсько-технологічне явище. Однак для повнішого розкриття його змісту необхідно проаналізувати структурні елементи, що забезпечують його практичне функціонування. Саме ці компоненти формують підґрунтя цифрової взаємодії між державою, громадянами та бізнесом і визначають спроможність системи ефективно виконувати покладені на неї функції (табл. 2).

Основні засади електронного урядування формують методологічну основу цифрової взаємодії держави з громадянами, бізнесом та громадським сектором. Вони визначають організацію управлінських процесів, характер застосування ІКТ і стандарти діяльності органів влади в умовах цифрової трансформації.

Таблиця 1

Підходи до трактування електронного урядування в науковій літературі

Автор / Організація	Визначення електронного урядування
Організація Об'єднаних Націй (UN DESA) [3]	Використання ІКТ органами влади для підвищення доступності, ефективності, прозорості та участі громадян в управлінні
OECD [4]	Інтеграція цифрових технологій у державне управління для підвищення результативності та відкритості
Gartner Group (Т. Баум, Л. ДіМайо) [5]	Цифрова взаємодія держави, громадян і бізнесу на основі єдиного інформаційного середовища
Д. Тапскотт (D. Tapscott) [6]	Е-урядування як складова цифрової економіки, що забезпечує прозорість, інтерактивність і залучення громадян
Р. Хікс (R. Heeks) [7]	Е-урядування як трансформація державного управління через застосування ІКТ
Ф. Фанг (Z. Fang) [8]	Цифрова взаємодія громадян і держави, спрямована на покращення адміністративних процесів
К. Лай (K. Layne), Дж. Лі (J. Lee) [9]	Модель етапів розвитку е-урядування, що визначає його як поступову інтеграцію державних сервісів на цифровій платформі
Дж. Фонтан (J. Fountain) [10]	Е-урядування як соціотехнічна система, де технології формують нову конфігурацію влади та взаємодії
С. Дейвс (S. Dawes) [11]	Технологічно орієнтований механізм узгодження взаємодії держави та суспільства

Джерело: сформовано авторами.

Таблиця 2

Основні члени електронного урядування

Назва	Характеристика
Електронні адміністративні послуги, орієнтовані на цифровий формат обслуговування через цифрові платформи, вебпортали або мобільні застосунки без фізичної присутності заявника	Грунтуються на автоматизації процедур, електронному документообігу, використанні реєстрів та інформаційних систем, що забезпечує зменшення часу, фінансових витрат і ризику корупційних проявів
Електронний документообіг	Формує основу для автоматизації внутрішніх управлінських процесів і міжвідомчої взаємодії
Інформаційно-комунікаційні технології	Створюють технічні передумови для функціонування цифрових платформ, реєстрів та інтегрованих систем управління даними, охоплюють інженерію процесів (Business Process Management), хмарні технології та кібербезпеку
Електронна демократія (e-democracy)	Розширює можливості громадян щодо участі у формуванні й оцінюванні державних політик. Комплекс інструментів, серед яких електронні петиції, консультації, бюджети участі, онлайн-голосування, публічне обговорення проєктів рішень.

Джерело: сформовано авторами.

У цьому контексті ключовими принципами електронного урядування є:

- прозорість і відкритість влади;
- конфіденційність і захищеність інформації;
- підзвітність органів влади громадянам;
- орієнтація на потреби користувачів послуг [12].

Оскільки перелічені принципи електронного урядування відображають усталені наукові підходи та узагальнюють результати досліджень у сфері цифрової трансформації публічного сектору, вони формують методологічну основу для подальшого розвитку теоретичних концепцій цієї категорії. На основі проведеного

аналізу у дослідженні виокремлено та обґрунтовано функції е-урядування, які відображають його застосування на місцевому рівні та формують авторське бачення структури цифрових управлінських технологій (табл. 3).

Для розуміння сучасної функціональної моделі е-урядування важливо простежити зміни підходів до його впровадження, фактори трансформації та управлінської концепції кожного етапу у світовій (табл. 4) та українській (табл. 5) практиці, що дозволяє комплексно оцінити динаміку та чинники формування сучасних моделей цифрового урядування.

Функції електронного урядування

№з/п	Функція	Опис
1	Оптимізація управлінських процесів	Застосування ІКТ забезпечує автоматизацію процедур, скорочення бюрократичних бар'єрів, підвищення швидкості опрацювання управлінської інформації та прийняття рішень. Перехід до data-driven підходів дозволяє формувати політики на основі достовірних та актуальних даних.
2	Підвищення прозорості та підзвітності	Електронне урядування створює можливість для відкритості інформації щодо діяльності органів влади, контролю за витрачанням бюджетних коштів, процедур прийняття рішень і реалізації публічних політик. Це знижує ризики корупційних практик та зміцнює довіру громадян до державних інституцій.
3	Трансформація держави в сервісну модель	Цифровізація змінює традиційні управлінські парадигми, формуючи «державу як сервіс», орієнтовану на потреби користувача. Забезпечення зручних, доступних і швидких електронних послуг підвищує якість обслуговування громадян та бізнесу.
4	Розвиток інститутів електронної демократії	Е-сервіси участі – електронні петиції, консультації з громадськістю, публічні обговорення, бюджети участі – забезпечують включеність населення у процеси вироблення та оцінювання управлінських рішень. Це сприяє зміцненню демократичних засад управління та розвитку громадянської активності.
5	Інтеграція державних інституцій	Електронне урядування формує єдиний цифровий простір публічного управління, у межах якого органи влади взаємодіють на основі інтегрованих реєстрів, платформ та сервісів. Це унеможливує дублювання функцій і дозволяє ефективно координувати діяльність.
6	Економічна ефективність	Автоматизація процесів та зменшення потреби у паперових документах, фізичних офісах і численних працівниках значно скорочує фінансові та часові витрати. Досвід країн ЄС свідчить, що надання електронних послуг може бути у декілька разів дешевшим, ніж традиційне офлайн-обслуговування.

Джерело: сформовано авторами.

Таблиця 4

Етапи розвитку концепції електронного урядування у світовій практиці

№з/п	Етап (період)	Характеристика
1	Підготовчий етап (кінець 1980-х – початок 1990-х років)	1. Використання ІКТ в органах влади обмежується автоматизацією окремих процесів (облік, документообіг, бази даних). 2. Поширення персональних комп'ютерів та локальних мереж створює передумови для цифрової трансформації управління. 3. Формується перше бачення «цифрового уряду» як інструмента підвищення ефективності бюрократії.
2	Етап інформування (сер. 1990-х – поч. 2000-х років)	1. Державні органи створюють офіційні вебсайти та публікують базову інформацію про свою діяльність. 2. Основна мета – прозорість влади та доступ до інформації. 3. З'являються перші міжнародні методики оцінювання цифровізації державного сектору (UN E-Government Survey).
3	Етап електронних послуг (2000–2010 роки)	1. Поширюється надання адміністративних послуг онлайн. 2. Формується концепція G2C, G2B, G2G-взаємодії. 3. З'являються «єдині вікна» та портали електронних послуг. 4. Країни ЄС ухвалюють перші цифрові стратегії (eEurope, i2010). 5. Фокус переноситься на зручність і зменшення витрат.
4	Етап інтеграції (2010–2020 роки)	1. Відбувається об'єднання інформаційних систем у єдині платформи. 2. Застосовуються національні інтероперабельні фреймворки (EIF). 3. Поширюються електронна ідентифікація (eID), електронні реєстри, електронний документообіг. 4. Орієнтир – побудова «безшовних» електронних сервісів. 5. Розвиток відкритих даних, урядових API, інтегрованої міжвідомчої взаємодії.
5	Етап цифрового уряду та смарт-урядування (2020–дотепер)	1. Впровадження технологій AI, big data, блокчейну, інтернету речей. 2. Поява концепцій GovTech, Smart Governance, Data-driven Government. 3. Централізація цифрових платформ та перехід до проактивних і предиктивних послуг (послуга надається автоматично). 4. Орієнтація на клієнтоцентричність, персоналізацію та повну цифрову трансформацію державних послуг.

Джерело: сформовано авторами.

Таблиця 5

Етапи розвитку електронного урядування в Україні

№з/п	Етап (період)	Характеристика
1	Початковий етап (2000–2013 роки)	1. Запуск перших вебсайтів державних органів. 2. Спроби створити Національну програму інформатизації. 3. Фрагментарне застосування ІТ без єдиної системної стратегії. 4. Відсутність взаємодії між реєстрами та органами влади.
2	Інституціоналізація е-урядування (2014–2018 роки)	1. Після Революції Гідності цифровізація визначається як ключовий напрям реформ. 2. Запроваджуються: – портал відкритих даних data.gov.ua; – система ProZorro; – портал iGov; – електронні петиції. 3. Формується законодавча база, стандарти інтероперабельності. 4. Активізується міжвідомча цифрова взаємодія.
3	Створення єдиної цифрової політики та платформи (2019–2020 роки)	1. Заснування Міністерства цифрової трансформації України (Мінцифри). 2. Запуск мобільного застосунку та порталу «Дія». 3. Упровадження державної концепції «Держава в смартфоні». 4. Створення Trembita – системи електронної взаємодії органів влади.
4	Прискорення цифровізації в умовах воєнного стану (2022–дотепер)	1. Масовий перехід на електронні сервіси в умовах війни. 2. Розвиток: – цифрових документів; – електронних послуг для внутрішньо переміщених осіб; – реєстрів збитків; – сервісів підтримки військових, волонтерів і бізнесу. 3. Розгортання кіберзахисту та хмарних технологій. 4. Інтеграція українських цифрових рішень у європейські платформи (eIDAS 2.0, цифрові паспорти).
5	Перехід до моделі цифрової держави European-style	1. Орієнтація на: – проактивні послуги; – побудову повністю цифрових реєстрів; – розвиток GovTech-екосистеми; – локальну цифровізацію громад. 2. Посилення ролі місцевого самоврядування у впровадженні інноваційних управлінських технологій.

Джерело: сформовано авторами

Узагальнення етапів становлення електронного урядування дає змогу простежити відмінності у темпах, пріоритетах та управлінських підходах, що сформувалися в різних країнах залежно від рівня їх технологічного розвитку, політичних умов та інституційної спроможності. Водночас порівняння світових і українських тенденцій дає можливість виявити як спільні закономірності,

так і специфічні особливості національної моделі цифрової трансформації публічного сектору.

Отже, цифровізація спричиняє глибоку трансформацію публічної влади: оптимізуються управлінські процеси та орієнтація держави зміщується на потреби громадян, бізнесу та інституцій. Держава стає проактивним учасником суспільного розвитку, здатним

ухвалювати рішення на основі даних, забезпечувати багатоканальну взаємодію, автоматизувати послуги та інтегрувати інформаційні ресурси в єдині цифрові екосистеми. Цифрові інструменти також змінюють характер взаємодії з суспільством, сприяючи участі громадян, прозорості, підзвітності та довірі. У результаті формується адаптивне, інноваційне та стійке публічне управління, здатне оперативніше реагувати на сучасні виклики та забезпечувати якісні публічні сервіси.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Узагальнення результатів дослідження, проведеного після визначення ключових понять електронного урядування, підтверджує його комплексний і багатовимірний характер, який формується на перетині управлінських, технологічних, правових та соціальних змін. Електронне урядування виступає не лише як засіб інформатизації державного сектору, а як нова

якісна модель організації публічної влади, орієнтована на відкритість, прозорість, ефективність і задоволення потреб громадян. Аналіз наукових підходів, дефініцій, еволюції концепції та функцій е-урядування дозволяє виділити його суттєві характеристики: інтеграцію інформаційних ресурсів, цифровізацію управлінських процесів, трансформацію взаємодії держави, громадян і бізнесу, а також формування мережових моделей публічного управління. Концепція електронного урядування передбачає інтенсивне використання державними інституціями сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у всіх базових процесах публічного управління. Формування електронного уряду має спиратися на систему принципів, які узгоджуються з ключовими управлінськими орієнтирами XXI століття, зокрема принципами легітимності, верховенства права, прозорості, підзвітності та добросовісності.

Література.

1. Son Pham Hai, Dang Duong, Son Le Hoang, Yoon Byeongnam. Towards a framework for enterprise architecture in mobile government: a case study. *Electronic Government: An International Journal*. 2025. Vol. 21(3), pp. 246–278. DOI: <https://doi.org/10.1504/EG.2025.10064545>.
2. Kuzior A., Pakhmenko O., Tiutiunyk I., Lyeonov S. E-Governance in Smart Cities: Global Trends and Key Enablers. *Smart Cities*. 2023. Vol. 6(4), 1663–1689. DOI: <https://doi.org/10.3390/smartcities6040078>.
3. United Nations Department of Economic and Social Affairs. URL: <https://www.un.org/en/desa>.
4. Organisation for Economic Co-operation and Development. URL: <https://www.oecd.org>.
5. Four Phases of E-Government: Presence, Interaction, Transaction, Transformation. Gartner Research. Gartner. 2000.
6. Tapscott D., Agnew D. Governance in the Digital Economy. *Finance & Development*, Vol. 36, No. 4. 1999. URL: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/fandd/1999/12/tapscott.htm>.
7. Heeks R. Understanding e-Governance for Development. *iGovernment Working Paper Series*. 2001. No.11. DOI: <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.14715.46882>.
8. Fang Z. E-Government in Digital Era: Concept, Practice, and Development. *International Journal of the Computer, the Internet and Management*. 2002. Vol. 10(2), pp. 1–22.
9. Layne K., Lee J. Developing fully functional E-government: A four stage model. *Government Information Quarterly*. 2001. Vol. 18(2). Pp. 122–136. DOI: [https://doi.org/10.1016/S0740-624X\(01\)00066-1](https://doi.org/10.1016/S0740-624X(01)00066-1).
10. Fountain J. E. Electronic Government and Electronic Civics. Working Paper, Harvard Kennedy School. 2003
11. Dawes S. S. The Evolution and Continuing Challenges of E-Governance. *Public Administration Review*. 2008. No. 68(s1), S86–S102.
12. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 74/98-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80#Text>.

References.

1. Son, P. H., Dang, D., Le Hoang, S., & Yoon, B. (2025). Towards a framework for enterprise architecture in mobile government: a case study. *Electronic Government: An International Journal*. Vol. 21, no. 3, pp. 246–278. Available at: <https://doi.org/10.1504/EG.2025.10064545>.
2. Kuzior, A., Pakhmenko, O., Tiutiunyk, I., & Lyeonov, S. (2023). E-Governance in Smart Cities: Global Trends and Key Enablers. *Smart Cities*. Vol. 6, no. 4, pp. 1663–1689. Available at: <https://doi.org/10.3390/smartcities6040078>.
3. United Nations Department of Economic and Social Affairs. Available at: <https://www.un.org/en/desa>.
4. Organisation for Economic Co-operation and Development. Available at: <https://www.oecd.org>.
5. Gartner Research. (2000). Four Phases of E-Government: Presence, Interaction, Transaction, Transformation. *Gartner*. Available at: <https://www.gartner.com>.
6. Tapscott, D., & Agnew, D. (1999). Governance in the Digital Economy. *Finance & Development*. Vol. 36, no. 4. Available at: <https://www.imf.org/external/pubs/ft/fandd/1999/12/tapscott.htm>.
7. Heeks, R. (2001). Understanding e-Governance for Development. *iGovernment Working Paper Series*. No. 11. <https://doi.org/10.13140/RG.2.2.14715.46882>.
8. Fang, Z. (2002). E-Government in Digital Era: Concept, Practice, and Development. *International Journal of the Computer, the Internet and Management*. Vol. 10, no. 2, pp. 1–22.
9. Layne, K., & Lee, J. (2001). Developing fully functional E-government: A four-stage model. *Government Information Quarterly*. Vol. 18, no. 2, pp. 122–136. [https://doi.org/10.1016/S0740-624X\(01\)00066-1](https://doi.org/10.1016/S0740-624X(01)00066-1).
10. Fountain, J. E. (2003). Electronic Government and Electronic Civics. Working Paper, Harvard Kennedy School.
11. Dawes, S. S. (2008). The Evolution and Continuing Challenges of E-Governance. *Public Administration Review*. Vol. 68, no. s1, S86–S102.
12. Pro Natsional'nu prohramu informatyzatsii : Zakon Ukrainy vid 04.02.1998 No. 74/98-VR. (1998). [About the National Informatization Program. Law of Ukraine]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/74/98-%D0%B2%D1%80#Text>.

Abstract.

Yakovlieva O., Lozynska T. Development of the concept of e-government in world practice.

The purpose of the study is to comprehensively analyze the evolution and current trends in the development of the concept of electronic governance in international practice, identify key models and tools for its implementation, and identify promising areas for improving digital mechanisms of public administration in the context of global transformations. The article provides a comprehensive analysis of the development of the concept of electronic governance (e-governance) in international practice, allowing for the identification of key trends, approaches, and mechanisms for the digital transformation of public administration. The history of e-government's formation and evolution is studied, from the emergence of basic digital services to modern integrated systems that enable effective interaction among the state, citizens, businesses, and public institutions. The main theoretical approaches are analyzed, including systemic, process, functional, cybernetic, structural-logical, situational, and cognitive, and the key principles and functional components of e-governance are identified, which contribute to the optimization of management procedures, increasing transparency, accountability, and orientation to user needs. The generalization of scientific publications and international experience allows us to highlight the interdisciplinary nature of e-government, which combines managerial, technological, legal, and social aspects. It emphasizes the role of information and communication technologies in shaping network models of public administration. Special attention is paid to the analysis of e-governance implementation practices across different countries worldwide, the identification of success factors and barriers to digitalization, and the development of strategies for the provision of electronic services at the national and local levels. The results of the study can be used for the further development of theoretical concepts of e-government, the improvement of management processes, the planning of digital strategies and the comparative analysis of international practice in the field of public administration, providing a scientifically sound basis for the formation of modern models of digital governance, focused on innovation, efficiency, and openness of public authorities.

Keywords: e-government, digital transformation, management technologies, e-democracy.

Стаття надійшла до редакції 06.09.2025 р.

Бібліографічний опис статті:

- Яковлева О. С., Лозинська Т. М. Розвиток концепції електронного урядування у світовій практиці. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 5. С. 43–46.
- Yakovlieva O., Lozynska T. Development of the concept of e-government in world practice. *Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 5, pp. 43–46.